

sjældent havde Velighed til at sætte sig i Forbindelse med sit Føbede land, en Venstabsstjensse. Det var ikke Noget — en reen Ulydighed, ikke vær, at Hentes Opmerksomhed af en Statscourer kunde bringe Europe til at staae — men vilde jeg besørge en Stulle streeve Noder, et Arbejde af en begavet, tydelig Componist i Hovehsheden,

hvilket hendes Hære Niene, der var begejstret for Musikken som alle Posauner, længtes saa inderligt efter? Aligevel var det Betæroede af Vigtighe, da det var et Laan og Componistens vægede sig ved at udgive det i Trykken; af denne Grund kunde det ikke betæres til de værdifulde Gæstgæsternes Omlog. Hver indendørs, at hendes Broder, Grev Szozomy, boede kun et Par Gæstgæstere fra Warszawa, at hans Hæns netop nu var fuldt af Mættelse og Gæstgæst, og at jeg vilde være velkommen der, naar jeg bragte Gæstgæstere fra hende.

Det var til Grevens eneste Datter, Katarina, at denne værdifulde Stulle streeve Noder stude besørget, og hendes Læse raade mig i

Spise, at paa mit Hjerte, efter som hendes unge Stægtning var anerkendt for den første Skønhed i Warszawa. Jeg lo ad denne Aarsel. Det omstændige Liv, jeg var vant til at føre, havde lært mig, med hvilken Lethed Frænderen udfletter de fleste Indtryk; men jeg var glad ved at kunne være til Nytte, uden derved at afsige fra Pligtens Gane. Mere end en Gang havde jeg seet

mig udfaget til at regte mine poisse Penner en eller anden Tjeneste, der vilde have staaet i Strid med den Trofast, jeg skilte Downing-street, og jeg glædede mig over, at det, den venlige gamle Dame havde forlangt af mig, ikke i sjældne Raade vedkom Politiken.

Noderullen, indskrevet i et Cassians Foderal, hvorved der i

Da det er en Nødvendighed at tale bestemt til en Kunstner, besatde jeg ham at forlade Bærestet. Han var ingen Tigger — dertil var han for godt klædt; han var hærsket Kaffan eller Støveler, men et Sæt anstændige, europæiske Klæder. Laarerne strømmede ned ad hans Kinder, og han lod sig at være ædru, skøndt han jamrede sig ganske yndeligt, medens han omsavnede

Med nogen Nøie erfarede jeg af Manden, hvis Sprag, trods hans heftige Bevægelse, var altfor reent for en Musikant, hvad hans Begjæring gik ud paa. Han syntes virkelig at være i de færene. Han var Courter; i en Række af Aar havde han rejst i Europa med forskellige Herrer, og han havde Kone og Børn i Kæbel, hvor han havde Haab om at faae en Anstættelse hos een af sine tidligere

Foresatte, en Stægtning af Familien Deindoff. Nidlevtid var han bleven kaldt til Rusland, for at være Vidne i en Retssag, og, da han vilde forlade St. Petersburg, fandt Politiken for godt at nægte ham Pas, af den Grund, at en Kunstner, ifølge Loven, ikke turde forlade Riget alene, medmindre han var adelig. Derfor havde en Hæder, god — hvis ikke, maatte han blive, hvor han var.

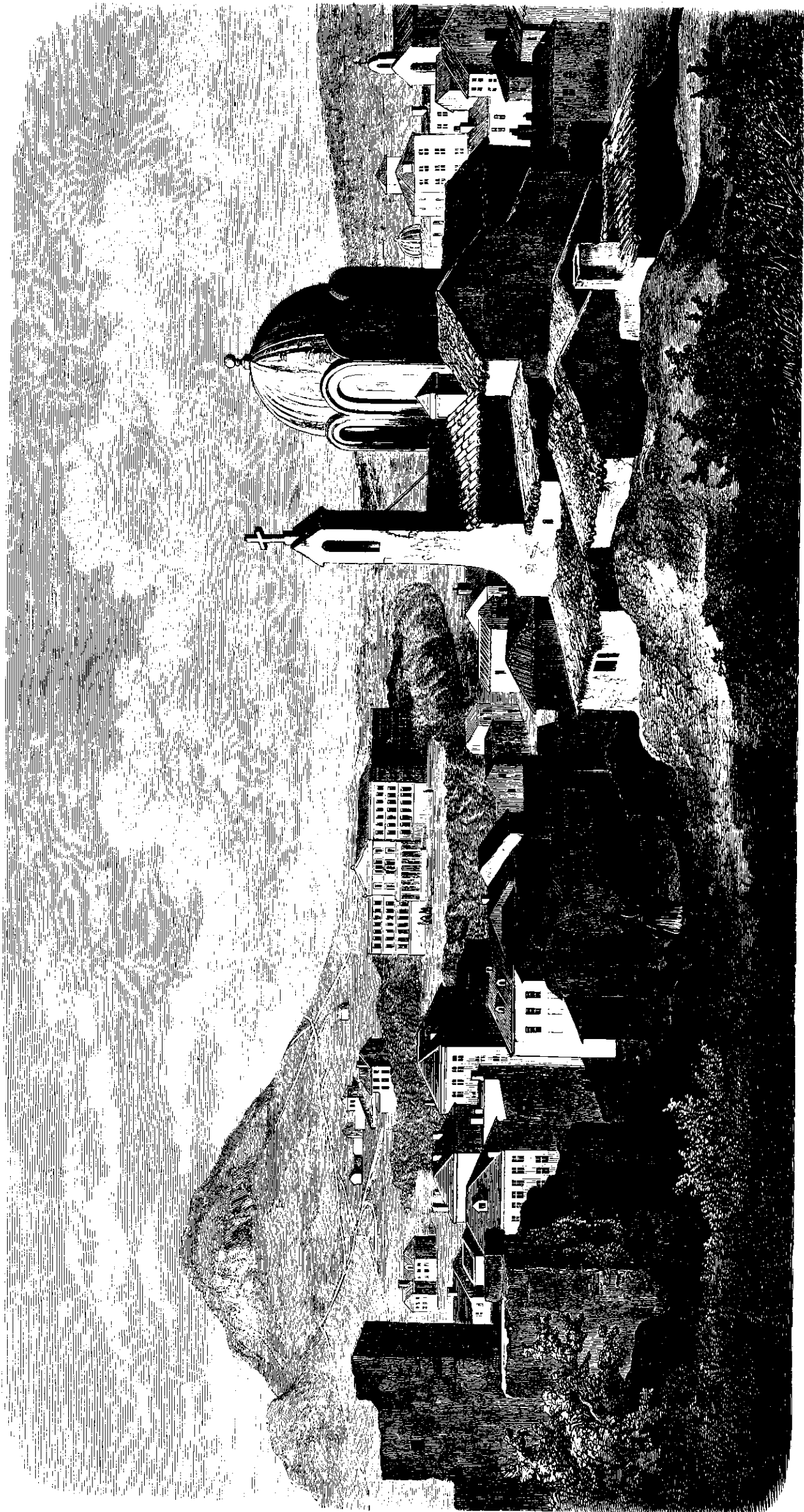
„Men jeg behøver ingen Ljener; jeg veed ikke en Gang, hvortil jeg skal bruge en saadan,“ sagde jeg, neppe vidende, hvorledes jeg skulde blive denne besynderlige Supplikant feit. Men han overvædede mig med en Strøm af Ord. Han bad ene og alene om

min Beskyttelse. Ignatius — saaledes hed Manden — skulde kun af Raad være min Ljener og skulde ikke søge mig saa meget som en Kæp. Han kunde selv beskjede Rejsomkostningerne og ønske kun mit Raad til Hjælp. Til Gjengjæld berfor vilde han være mig evigt taknemmelig, og tjene mig med Hengivenhed paa min Rejse til Wien. Han tog sit Pas — eller rettere sagde den „midler-

en Stor hang en lille Søsnagel, blev afleveret i mit Hotel af en af Hverhindens Sjægere, og jeg lagde den i min Bæstel, idet jeg stiltende besluttede, at gjøre en Afstikker fra Warszawa ud til Grev Szozomys Landsted, om end kun for en Time eller to.

Jeg havde pakket mine Sager ind og var seldig til Afreisen, da en Mand pludseligt spræde ind i Bærestet og kastede sig paa Knæ for mig.

Prospect af det kongelige Slot i Athen med dets Omgivelser.

mine Knæ, som det er Skik og Brug iblandt hans Landsmænd. „Vilde Hæder! heimodige Englands! har Medlidenskab med en Ulykkelig, hvis hele Liv er afhængigt af, hvad I nu bestemmer. Jeg spørger Eders Høiæde, at I kan gjøre en heel familie lykkelig eller ulykkelig med eet Ord, et lille Ord, ædle Hæder!“